

ANUL III. - No. 22
15 SEPT. 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL :

Ce a fost la Focșani.

I. C. Cătuneanu : Semnele vremii.

Dr. George Rusu : „Burghezia Română“.

Ing. V. I. Gheorghiu : Scrisoare pentru înființarea de cooperative.

Iș. Gligorescu : Spicuri din opera lui Hajdău.

Tudor Ionescu : Acțiunea fascistă în guvernare.

Gh. Pruteanu : Buruiana a năpădit ogorul.

Ioan Potra : Din mișeliile Jidanilor.

Amos Moga : Din ticăloșiile poliției românești.

Alegerile comnnele. — Conferință.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei

„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

Secretar de redacție : I O N I . Ș E R B U

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“.

CE A FOST LA FOCSANI

PROCES VERBAL

Astăzi 3 Septembrie 1927.

Noi subsemnații membri ai Marelui Consiliu al L. A. N. C. întrunindu-ne la Focșani, în urma convocării D-lui vice-președinte Profesor Doctor Corneliu Șumuleanu, sub președinția Domnului General Doctor Ion Macridescu în casa D-sale, am luat următoarele hotărâri:

1. Se consideră Domnul Profesor A. C. CUZA decăzut din calitatea de președinte al L. A. N. C. prin călcarea statutelor, pe cari cu toții am jurat să le păstrăm.

2. În locul D-sale a fost ales ca președinte al L. A. N. C., Domnul Profesor Universitar de la Cluj I. C. CĂTUNEANU.

3. S'a ales comitetul Central-Executiv compus din următoarele persoane:

Profesor Universitar I. C. Cătuneanu, de la Cluj,	Corneliu Zelea Codreanu, avocat (Iași),
„ „ Dr. Corneliu Șumuleanu, de la Iași,	Comandor N. Manolescu (Focșani),
„ „ Dr. Traian Brăileanu, de la Cernăuți,	Doctor Haralamb Vasiliu, fost deputat (Botoșani),
General Doctor I. Macridescu, (Focșani),	Profesor George Cârlan, fost deputat (Suceava),
Doctor Valeriu Pop, fost deputat (Cluj),	Inginer Gh. S. Clime (Iași),
Profesor Ion Zelea Codreanu, fost deputat (Huși)	Inginer P. Bălan,
Profesor Preot Dr. Titu Malaiu (Gherla),	Cristache Solomon (Focșani),
Preot Ion Moța (Orăștie),	Inginer M. P. Florescu, fost deputat,
Doctor Gheorghe Rusu, avocat (București),	Nicolae Porsena, avocat (București),
Doctor Dionisiu Benea (Arad).	Căpitan invalid Gh. Beleuță (Cluj).

4. S'a stabilit ca organ central de publicitate al L. A. N. C. să fie actuala revistă „Infrățirea Românească“ ce apare la Cluj sub conducerea D-lui președinte I. C. Cătuneanu.

5. A se intensifica organizarea și propaganda în toată țara.

Toate aceste hotărâri au fost luate cu unanimitatea membrilor prezenți și cu aderarea în totul din partea celor 19 adesiuni în scris și prin delegație.

Drept care am încheiat prezentul Proces-Verbal.

General Dr. Macridescu,	Dr. Titu Malaiu,
I. C. Cătuneanu,	Căpitan Comandor N. Manolescu,
Ion Zelea Codreanu,	Dr. H. Vasiliu,
D. Popescu-Bârlad,	Gh. Cârlan.
Cristache Solomon, Focșani,	C. Mihăilescu,
Dr. C. Șumuleanu,	Teodor Huțanu, președ. jud. Cernăuți.

PROCES-VERBAL

Nr. 1.

Comitetul Central Executiv al L. A. N. C. întrunit azi 4 Septembrie 1927 la Focșani, a luat următoarele hotărâri:

1. A cooptat ca membri în Comitetul Central Executiv pe domnii Ștefan Penes și Dr. Lazăr Isa'cu, ambii din Cluj.

2. A ales vice-președinți pe domnii: a) General Doctor I. Macridescu, b) Profesor Dr. Traian Brăileanu dela Universitatea din Cernăuți, împreună cu Domnii Profesor Dr. Corneliu Șumuleanu dela Universitatea din Iași și Doctor Valeriu Pop din Cluj, cari au fost de mai înainte.

3. A ales secretar general pe Părintele Doctor Titus Malai dela Academia teologică din Gherla și casier pe dl Ștefan Penes din Cluj.

Drept care s'a încheiat prezentul Proces-Verbal.

Președinte:	Membrii:
(ss.) I. C. Cătuneanu,	(ss) Ion Zelea Codreanu,
	(ss) General Doctor Macridescu,
	(ss) Dr. Șumuleanu,
	(ss) Cpt. C-dor N. Manolescu.

În urma acestor hotărâri luate cu respectarea dispozițiilor fixate în statutele L. A. N. C., Comitetul Central Executiv dă următorul:

COMUNICAT

Marele Consiliu al L. A. N. C. convocat de către dl vice-președinte profesor dr. Corneliu Șumuleanu, întrunindu-se la Focșani, în ziua de 3 Septembrie 1927, sub președinția d-lui general Dr. I. Macridescu, secretar de ședință fiind dl căpitan comandor Nicolae Manolescu, cu participarea a 38 membrii prezenți personal sau prin adeziune, în ședințele din 3 și 4 Septembrie, luând din nou în cercetare situația dezastruoasă creată Ligii în ultimul timp prin atitudinea și măsurile personale ale d-lui A. C. Cuza, atitudini și măsuri în contrazicere cu doctrina, statutul, regulamentul și tactica L. A. N. C. pentru păstrarea cărora cu toții am jurat, a luat următoarele hotărâri:

1. D-l profesor A. C. Cuza este decăzut din calitatea de președinte al L. A. N. C.
2. În locul d-sale a fost ales președinte al L. A. N. C. pe termen de 3 ani prin aclamațiuni unanime și entuziaste, d-l profesor universitar I. C. Cătuneanu din Cluj.
3. Organul central de publicitate al L. A. N. C. este revista „Infrățirea Românească”, care apare la Cluj, sub conducerea d-lui profesor I. C. Cătuneanu.
4. Comitetul Central Executiv, în frunte cu noul președinte al L. A. N. C. conștient de pericolul, care din ce în ce mai mult, amenință viitorul nației românești, va intensifica prin scris și grai propaganda, va însănătoși și va întări organizarea ei.

Semnele vremii.

— Suferință acută și începuturi de reacțiune —

Kogălniceanu în răspunsul dat Europei, privitor la chestiunea jidovească, caracterizează drept „*suferință*” raportul de subordonare în care căzuse populația rurală a Moldovei față de Jidani, la 1869. Cuvântul nu este al unui tânăr, înfierbântat de propagandă antisemită, nici al unui gazetar exagerând spre a produce impresie; calificarea tristă dar justă pornește dela un bărbat de Stat, care își cumpăna cuvintele drămuind exact greutatea lor.

La 1869 se simțea *suferința* la țară de către o populație lipsită de școală, de ori-ce pricepere în a-și valorifica produsul muncii, naivă și ușor încrezătoare în vorbele viclene și apucăturile de șarlatan ale cârciumarului jidan, care-i cumpăra rodul străduinții din zori până în noapte pe nimic și o alcooliza sistematic, spre a o dărăpâna sufletește și trupește. Era mijlocul atunci, cum este și astăzi, la țară printre bieții oameni necăjiți și ignoranți, de a-i reduce sigur și repede la o sărăcie lucie. Această stare de lucruri, din care fatal isvora *suferința*, denunțată într-un act diplomatic, domnea numai la țară pe la mijlocul veacului trecut.

Astăzi aceiași *suferință* apasă din greu și populația dela orașe, sub forme care taie mai adânc și mai

sângeros în carnea bietului român, copieșit de Jidani.

Astăzi, Românul în orașele țării, ce zice că este a lui pentru că el și-a pierdut străbunii, părinții, rudele ori copiii în timpuri de războiu, foamete, pribegie, boale și cotropiri streine; pentru că el și numai el a stat neclintit în furtunile vitregiei trecutului, apărând până la ultima suflare vatra strămoșească; astăzi, acest Român dela orașe se vede strein în țara lui. El nu mai este proprietar urban; casele i-le au cumpărat Jidanii pe nimic, în timpurile grele când speculau cu valuta noastră ca să ne deprecieze valoarea imobilelor și să le poată ei acapara. Astăzi, *Românul din orașe este chiriaș la Jidani*. Aceasta este situația în vechea țară. Ei veneticii de ieri au devenit o populație statornicită prin stăpânirea imobilelor urbane; iar noi Românii, cari în cursul veacurilor am făcut să se spună: *apa curge pietrele rămân*, noi autohtonii am ajuns o populație flotantă, o plebe urbană, isgonită după plac sau exploataată după plăc de proprietarul jidan, imediat ce vor dispărea restricțiunile actuale ale legii chiriilor.

Ei domni stăpânitori la orașe; și noi gloata chiriașilor într-o perpetuă mizerabilă mobilitate!

Așa dar, Domnule cititor, expresia

„suferință”, fixată la 1869, a dobândit astăzi o acuitate îngrijorătoare și la orașe în raportul dintre populația băștinașă și Jidovimea acaparatoare. Am dat un singur aspect al suferinței urbane suportată de Români.

Dar la orașe viața este mai complicată decât la sate. Cu cât formele de viață sunt mai variate și mai dependente una de alta, cu atât modurile de câștigare a existenței se prezintă mai multiple, mai subtile și mai rafinate. De această complicație a raporturilor de interese între orașeni, este știut că în primul rând profită Jidanii.

Felul cum ei profită le caracterizează apucăturile și desvâlue gravitatea amestecului lor în viața unei națiuni.

Un singur exemplu. Stau de vorbă cu un avocat din București, om cult, bun profesionist, având înainte de războiu o clientelă care-i permitea să trăiască din larg. Mi se plângea că în România Mare o duce greu, din cauza concurenței crescânde și necinstite a puzderiei de avocați semiși, cari devenind cetățeni români se îmbulzesc cu toții în această carieră, înjosind-o ca samsari. Dar chiar atunci când ajung să pledeze, în dobândirea clientelii se servesc de mijloace cari repugnă conștiinței unui om corect. Jidanul avocat face avocatură, cum negustorul Jidan face negustorie. El nu vede nici o diferență între ambele afaceri. El,

la chemarea de a fi auxiliar al justiției, de a contribui alături de magistrat la descoperirea dreptului în cazul concret și la realizarea lui; Jidanul la atare chemare este complectamente surd. După cum există oameni fără nici un criteriu moral, oameni *amoralii*, tot astfel Jidanul în materie de avocatură, ca și în orice altă ramură de câștig, este cu totul lipsit de orice scrupul. Urmează o singură linie de conduită cu o diabolică perseverență: aceia de a exclude sistematic avocații români dela orice *afaceri grase* și de a împărți beneficiul numai printre consăngenii lui. Se observă la București precis această tactică. Băncile jidovești, tot mai multe și mai înfloritoare după războiu, nu apelează, decât spre a cumpăra conștiințe de politicieni, la serviciul avocaților români. În aceste bănci se formează imensa gloată a avocaților semiți, ieșiți tot mai numeroși în fiecare an dela Universitatea Capitalei. Și cum viața economică a Bucureștilor este astăzi stăpânită de Jidani, înțelege fiecare cum se înfățișează soarta bietului avocat român, care nu vrea să fi un *Šabāsgoim*. Ei, în instituțiile și societățile lor, captușite cu finanța jidovească internă sau externă, au realizat de fapt mai mult decât *numerus clausus*: neprimind din principiu Români au introdus *numerus nullus* împotriva noastră.

Față de această perfidă politică iudaică, adânc distrugătoare a elementului românesc în avocatură, este firesc ca „suferința” să crească, și glasuri de nemulțumire să se ridice căutând o soluție salvatoare. Din atare stare de lucruri, care se observă în toate capitalele Europei trebuia să pornească și începutul de reacțiune, — dacă nu din considerații naționale — cel puțin din punctul de vedere profesional. Exemplul îl dă corpul avocaților creștini din Buda-Pesta. Copleșiți de Jidani, amenințați în câștigarea minimului de existență, simțind în fine că a ajuns cu fitul la os, după ce printr'o naivă toleranță au contribuit ca orașul să se umple în așa măsură de Iudei, în cât încă dinaintea războiului capitala Ungariei se numea cu drept cuvânt *Iuda-Pest*; astăzi în fine, apăsați de grea suferință avocații s'au deșteptat și au spus, cu tăria desnaidejdii, Ministrului de Justiție: așa nu mai merge! Au cerut aplicarea lui *numerus clausus*.

Nu cunoaștem rezultatul demersului. Desigur, se vor ridica Jidanii din toate colțurile lumii și vor striga

perfid și veninos: intoleranță religioasă! când de fapt bieții creștini în propria lor țară luptă pentru ultima bucățică de pâine! Se vor ridica toți samsarii internaționali, toți scribii dela „anumita presă” mondială, amenințând că vor sugruma Ungaria economică, dacă se va introduce măsura salvatoare. Intimidări, mijloace perfide de presiune morală, exploatare cămătărească a situației, corupție pe toată linia de sus până jos și în toate direcțiile, totul va fi pus în mișcare pentru ca ideea cea nouă, dreaptă, nu numai necesară dar mântuitoare, a proporționalității să nu

răsbătă, să nu-și croiască începutul de aplicare în ramura avocaturii.

Cererea avocaților creștini dela Buda-Pesta este un semnal al vremii. El va crește pe orizontul întunecat al profesiei de avoat creștin până va fi văzut din toate capitalele Europei. Sperăm că și auxiliarii justiției de pe malul Dâmboviții, cari suferă în tăcere, vor găsi în suferința, ce zilnic se îngrămădește, energia necesară să pretindă cu un singur glas oprirea puhoiului jidovesc în avocatură prin aplicarea principiului proporționalității.

I. C. Cătuneanu.

„Burghezia Română”

„Burghezia română” este o problemă, prin abuz, în permanență la ordinea zilei. În domeniul cercetărilor sociologice este centrul preocupărilor tuturor „specialiștilor”, iar în ordine practică ea constituie mobilul sau pretextul justificator al foarte multor acte de ale guvernanților nostri.

Teoretic, sociologii nostri se ocupă de nașterea și fazele ei istorice de dezvoltare, cu firești trimiteri comparative la trecutul burgheziilor apusene, din care cu o deosebită predilecție, scot la iveală faptul, că la origina tuturor acestora a fost acumularea de averi, cu orice preț și mijloace, dela exploatarea lipsite de orice umanitate a celor slabi, până la cele mai ordinare jafuri și tâlhării.

Rezultatul acestor comparațiuni este constatarea, că burghezia română se află mult în urma celor apusene, atât în ceea ce privește elementul ei de consistență: capitalismul, cât și formele ei de manifestare exterioară: cultura și civilizația, — iar multele fenomene bolnave ale vieții noastre publice își găsesc explicațiunea „științifică”, că acestea sunt caracterele comune ale nașterii și consolidării tuturor burgheziilor.

Unde firul este lăsat de către oamenii științei, îl reiau conducătorii practici ai destinelor burgheziei române, între cari adesea întâlnim și pe cei mai tipici reprezentanți ai celor dintâiu: Guvernării nostri, pornind dela constatarea stării în care se găsește burghezia română, sunt cu toții de acord în a vedea necesitatea ridicării acesteia la treapta dezvoltării apusene, ca o condiție primordială a progresului economic și cultural al țării. Ei nu se deosebesc, reprezentanții oricărui partid politic ar fi, nici în ceea ce privește modul de înfăptuire al acestui desi-

derat. Sunt unanim de părerea, că mijloacele legale și morale nu sunt suficiente pentru a ajunge la rezultatele cele mai bune. De aceea, fără excepție, cu deosebiri numai de persoane, se întrec în tolerarea celor mai crase abuzuri în toate domeniile vieții publice și private. Politicianism, afaceri, corupție, mită, furnituri, comisioane, fraude și jafuri în banul public, fonduri secrete, despăgubiri excepționale, etc., sunt tot atâtea forme ale metodei comune de a stimula amplificarea burgheziei române, cari numai în mod exemplificativ pot fi înșirate.

Este adevărat, că lumea laică, toate acestea le consideră de simple acte de recompensă politică pentru oamenii regimului de întotdeauna, fără nici o preocupare de ordin mai înalt. Dar cu tot adevărul ce-l conține această părere, curentă în opinia publică, în parte nu putem contesta nici sinceritatea guvernanților noștri, de a-și înțelege, după pildele apusului medieval, astfel rolul de tutori ai „burgheziei române”.

Se pune atunci chestiunea, dacă acest fel de a vedea problema, — problemă, care sintetic rezumă esența unei politici „burgheze” românești, este cel corect și într'adevăr burghezia română, pentru a putea fi ajutată, are nevoie de aceleași călcări de elementare principii de moralitate, în cari escelează istoria burgheziilor apusene.

Noi credem, că nu, și că acest fel de ajutor este tocmai un obstacol în calea ascensiunii evolutive a ei. Pentru a demonstra această afirmațiune și a contribui câtuș de puțin la dărâmare falsei teorii despre evoluțiunea „necesară” a burgheziilor, teorie atât de comodă pentru a justifica imoralitatea vieții noastre

publice, vom încerca câteva explicațiuni, cari nu suferă nici o desmințire, fiind adevăruri prea la îndemâna tuturor.

Cultura și civilizația, la care a ajuns azi omenirea, se datorește în primul rând principiului de a utiliza în toate domeniile activității omenestii, fie de cercetări științifice, fie de realizări practice, experiențele și rezultatele obținute, până la acel moment, de alții. Fără de aceasta interdependență și repercursiune a activității indivizilor și popoarelor nu se poate concepe progresul. Cel ce rămâne în afară din acest cerc de concurență, este sortit a rămânea și în urma tuturor.

A ținea pas cu lumea, nu este însă identic cu a imita aiudoma pe cei, cari în drumul spre progres se găsesc mai înainte și a străbate toate căile prin cari aceștia au trecut. Aceasta ar fi în aceeaș măsură, ca în cazul izolării complete, o permanentă rămânere în urmă, fără posibilitatea de a se ajunge cândva la o egalare, cât de relativă între popoare. Ci, popoarele mai înapoiate vor trebui să se folosească de progresele realizate de cele mai înaintate, în așa fel, ca să facă economie și de timp și de sbuciumări inutile, trecând peste etape, cari, prin o îndrăgărire conștientă a lucrurilor, ceea ce li este posibil prin exemplul luat dela alții, pot fi omise.

Aplicat acest adevăr la problema de care ne ocupăm, însumă, că în nizuința noastră de a ajunge burgheziile apusene, nu va trebui să umblăm pe aceleași căi, cari le-au străbătut acestea. Noi și până aci, unde ne găsim, am ajuns numai prin puternice salturi, beneficiind, spre lauda noastră, într'o largă măsură de experiențele de secole ale popoarelor apusene. Va trebui să continuăm cu aplicarea pe dea'ntregul a acestui învățământ de a ne folosi de experiența altora. Faptul, că avem dată direcția evoluției burgheziilor, nu însumă, ca să imităm cu orice preț, întocmai Apusul, ci va trebui să eliminăm totul ce ar face să întârziem la etape, cari în dezvoltarea burgheziilor apusene s'au succedat istoric, numai pentrucă întregul proces de formațiune s'a petrecut în mod instinctiv, evolutiv, ca rezultat al jocului forțelor economice și morale ale timpurilor, fără nici o intervenție conștientă din partea puterilor de Stat de atunci. O astfel de etapă este aceea o acumulării neproductive sau cu foarte neînsemnate întrebuințări economice ale averilor.

Intr'adevăr burghezia începe să existe istoricește numai din momentul, în care ea devine factorul economic principal, se confundă cu însăș puterea creatoare a economiilor naționale. În apus a ajuns la acest rol, după ce averile acumulate în curs de decenii și secole, s'au pus în serviciul producțiunei, creind simburile capitalismului. A fost deci întâiu un proces de acumulare, aproape sterilă, a averilor, căruia i-a urmat apoi învestirea și utilizarea în scop productiv a acestora.

Această etapă a acumulării neproductive, de o necesitate fatală la nașterea burgheziilor, azi nu mai poate avea acelaș rol. Din contra, unde ea se produce întârzie numai, după cum vom vedea mai jos, mersul rapid al dezvoltării burgheziilor întârziate, prelungind rămânerea, încă pentru mult timp, în urma burgheziilor vechi apusene.

La noi, cu deosebiri de formă, provenite din contactul cu burgheziile apusene, se petrece totuși acelaș fenomen al acumulării neproductive, care trebuia evitat pentru a ajunge mai repede la ținta finală: Profitorii bunătăților destinate „burgheziei române” sunt în covârșitoare parte oameni în afară de activitatea productivă propriu zisă: funcționari publici, oameni (și agenți) politici, intervenționiști de profesie etc., în mâna cărora averile câștigate au o situație analoagă cu aceea a acumulării neproductive, sau în tot cazul fără de nici un folos pentru propășirea burgheziei. O parte a averilor câștigate, prin nevoia de a acoperi originea lor imorală, numai după un timp mai îndelungat se pune la dispoziția activității productive. O altă parte direct numai se consumă, fără nici un efect stimulator pentru producția națională. Iar ceea ce se trece de a dreptul producțiunii, nu servește într-unu nimic scopului.

Să explicăm, de ce aceste întrebuințări a bunurilor destinate, cu sacrificarea legalității și a moralei, „burgheziei române”, constituie nu numai o etapă identică cu aceea a acumulării neproductive, dar și una inferioară, inutilă, care împedecă numai consolidarea firească și normală a aceleia.

Întâiu. Se știe, că o parte a îmbogățirilor prin fărădelege, de teama de a nu fi descoperiți, în măsura în care nu au nevoie în scop de consumație, scot literalmente din circulația economică averile câștigate, cari abia prin descendenți ajung a

fi utilizate în scop productiv, întârziind astfel trecerea lor în organismul economic, menit să, aducă încheierea definitivă a burgheziei române. Este adevărat, că în lipsa și a celor mai elementare sancțiuni aceasta este o foarte infimă parte, categoria celor timizi.

A doua. Câștigarea prea ușoară de averi la ceea ce se adoagă în parte și teama dela categoria dintâi, aduc cu sine înmulțirea rapidă, fără tranziție a trebuințelor și astfel mărirea consumației. În trecut, la începutul burgheziilor apusene, aceasta însemna o stimulare a activității productive indigene, căci altele mai dezvoltate nu existau. Azi nu se mai întâmplă așa. Prin faptul execuției unor economii mai înaintate și prin contactul inevitabil cu acestea, „noii” burghezi nu mai pot aștepta, să fie satisfăcuți prin mijloacele propriilor economii, ci vor recurge la produsele existente, ori-unde s'ar găsi ele. Le vor aduce de acolo. Să se consulte în această privință statistica importului nostru și vom vedea, că acesta întrece foarte mult proporțiile impuse de diviziunea internațională a muncii! În acest fel însă, o însemnată parte a bogățiilor noastre iese din patrimoniul național, în loc să servească progresului propriu, căruia i-au fost destinate. Iată deci, că în această parte nu poate fi vorba nici măcar despre o acumulare neproductivă de bunuri.

A treia. Chiar în măsura producției indigene, aceasta nu se face în favoarea elementelor românești, cari singure trebuie să conteze în vederea închegării burgheziei române, socotind înfăptuirea principiului național, în această materie, de o importanță existențială. Două sunt cauzele acestei piedeci. Întâia: În urma trecutului unor provincii ale țării, dar și prin o greșită politică economică și de stat a guvernanților noștri din trecut și de azi, industriile menite să satisfacă trebuințele burgheziei în creștere, sunt în patrimoniul unor elemente etnicește, dacă nu și politicește străine. Aceste se întăresc simplu numai prin forța împrejurărilor, micșorând posibilitatea înființării altora românești, capabile de concurență. La aceasta se mai adaugă apoi și faptul, că o foarte mare parte a abuzurilor și fărădelegilor se comit în avantajul străinilor, în urma căruia românii, cari în industriile mai dezvoltate sunt în minoritate, rămân desarmați, neajutați și pe urmă înfrânți. Din acest punct de vedere, sarcinile rezultate

din abuzuri nu numai simplu se resfrâng asupra economiei naționale întregi, comprimând consumația de prima necesitate a unei însemnate populații, în favoarea unor elemente parazitare și a altor streine, ci în acelaș timp slăbesc puterea de concurență și rezistență a producătorului român, stâlpul și speranța burgheziei de mâine. A doua cauză, pentru care producțiunea și consumația sporită nu poate să conteze în vederea consolidării burgheziei române, care, repetăm, trebuie să fie și etnicește românească, este, că și acei, cari destină producției averile imoral câștigate, recurg în acest scop la elemente străine. Astfel vedem, că toți românii pripășiți, destinați a fi viitorii burghezi de calibru mare, în întreprinderile lor, pe cari se văd și ei istoricește destinați a le înființa, vor trebui să-și asocieze câte un străin, de preferință **jidani**. N-am avea nimic de obiectat, dacă aceasta s'ar face în scopul numai de a-și însuși tehnica marilor întreprinderi. Dar nu este așa. Românul continuă până la sfârșit numai cu capitalul sau cu „concesia“ lăsând întreaga sarcină a conducerii asupra asociatului străin. Care este sfârșitul acestor întovărășiri, îl știm cu toții din viața de toate zilele. Românul se alege cu capitalul pierdut sau în tot cazul micșorat, iar tovarășul înstărit de-a-binele pe ruinele lui.

Astfel să prezintă chestiunea sub raportul protejării pe căi reprobabile a celor din afara activității productive cu scopul de a forma materialul de plămădeală pentru „burghezia română“. Dar putem face afirmațiunea, că nici ajutorul dat, în aceleași condiții, celor din lăuntrul vieții economice, demni de altfel de toată protecțiunea, nu-și are efectul adevărat. Felul politicianist, în care acesta se acordă, duce mai de grabă la un parazitism politic, ce devine singurul mijloc, prin care o seamă de întreprinderi românești se pot susține. Luați-le sprijinul alimentator, de diferite forme, al Statului, și se vor dărâma fără posibilitate de refacere, ca și când nici n'ar fi existat. Nici aceste nuclee economice create artificial, nu ne pot da deci pe burghezi adevărați, meniți a fi forța îndrumătoare a economiei noastre naționale de mâine.

Aceasta este situația la care duce aplicarea concepției greșite de a se tolera imoralități și ilegalități, în scopul consolidării, după rețeta istorică prescrisă de sociologi, a bur-

ghezii române. În loc ca jertfele făcute, să o accelereze, o întârzie, o împiedică chiar, ajungându-se la un rezultat opus celui dorit. Iar dacă mersul evolutiv al închegării burgheziei române nu stă pe loc și un oarecare progres totuș se realizează, aceasta se datorește altor împrejurări, cari nu se nasc din acest concurs binevoitor al guvernanților noștri.

Concluziile cari rezultă din examinarea acestei situații, sunt evidente. Ele nu necesită nici expuneri, nici argumentări de amănunt:

Din fericire, nu suntem la începuturile prime ale formațiunii burgheziei române. Cu variații după deosebitele provincii, avem pretutîndeni, cel puțin, sâmburele conceput, cu largi posibilități de dezvoltare.

Trebuie să definim însă bine noțiunea de „burghez“ și să știm că o pătură socială în bună stare materială, dar în permanență alimentată din bugetul Statului sau din sacrificiile greu simțite ale claselor producătoare, încă nu este o burghezie. Ea trebuie să se identifice activ cu temeliiile economiei naționale.

Calea, care va trebui urmată, spre a veni într'adevăr în ajutorul ei, nu va fi deci aceea a acumulării de averi cu orice preț și mijloace, fără a ținea seamă, dacă aceasta profită sau nu economiei și mai ales ființei noastre naționale; ci încurajarea va trebui acordată, și în acest scop nu va fi nevoie de nici o încălcare a legii sau moralei, directelementelor productive, în ordine de preferință, celor românești, exploatând în cea mai largă măsură învățămintele, ce le putem culege din trecutul burgheziilor apusene, spre a parcurge drumul cel mai scurt. Burghezia română există și contează pentru viitor, chiar în împrejurările actuale de protecționism politicianist, numai în măsura în care s'a putut emancipa de aceasta tutelă demoralizatoare. Pentru a se consolida și a-și câștiga rolul și importanța istorică a burgheziilor, ea nu are nevoie de abuzuri, ci de păstrarea celei mai stricte legalități. Fără de aceasta nu se pot crea și stabili anumite stări de lucruri, necesare pentru a se asigura raporturi echitabile între diferiții factori de producție, un just echilibru economic și social, spre care tind pentru a se putea menține și cele mai avansate burghezii. Azi burgheziilor, noi și vechi, nu le mai priesc situațiile turburi. Ele nu mai trebuie să fie exploatatoarele celor slabi, ceea ce în esență, dar în o formă mai modernă, este sistemul nostru de

corupție și politicianism. E și aceasta un câștig al celor noi, cari beneficiind de experiențele celor vechi, nu sunt nevoite să poposească la o etapă de formațiune, cari nici spre cinstea celor vechi nu a fost.

Iată de ce afirmăm, că metoda urmată, chiar dacă admitem bunele intențiuni, nu este aceea bună; ea trebuie schimbată în sensul indicat de noi, de a prinde noțiunea adevărată a burgheziei și a întrebuiința mijloacele dictate de aceasta: Abandonarea abuzurilor și ilegalităților și în locul acestora, acordarea unui concurs legal elementelor productive.

De modul cum aceasta se poate înfăptui, se ocupă doctrinele și programele politicelor burgheze de obicei, nerespectate de partide. Expunerea în această parte a programului L. A. N. C. ar putea fi de un interes deosebit. Am omis însă a-l pune în legătură cu aceste constatări, din două puncte de vedere: Defecțiunea regretabilă, care a făcut să nu fim pentru moment între factorii politici activi, care ca preocupările noastre să se îndrume deocamdată în alte direcții, și apoi, nu vrem să aparem în fața celor malițioși, în lumina povesteii cu scârpinatul bubei și arderea casei.

Credem a face un bun serviciu și prin relevarea în sine, fără pretenția „științifică“ a sociologilor, a răului, care sub titlul unui ideal social stăpânește în mod covârșitor viața noastră de Stat. Rău, care neavând nimic comun cu rostul ce i-se atribuie, nu trebuie, nici să-l acoperim cu justificările interesate ale practicienilor noștri politici, nici să-l încurajăm prin explicațiunile „istorice“ ale teoreticienilor!

Dr. George Rusu.

Conferință. Dl Profesor Universitar I. C. Cătuneanu, Președintele L. A. N. C., invitat fiind, a ținut Duminecă în 4 I. c. o conferință despre „Amestecul Jidanilor în Francmasonerie“, în sala Teatrului din Focșani.

Vorbitorul a fost des întrerupt prin ropote de aplauze, din partea publicului select și atât de numeros, încât umpluse marea sală a Teatrului. Interesanta conferință asupra celei mai oculte și mai puțin cunoscute organizațiuni, a fost ascultată cu o deosebită atenție, iar vorbitorul a fost îndelung răsplătit prin aplauzele necentenite ale ascultătorilor.

Onor. Domnului

Prof. Univ. I. C. Cătuneanu

CLUJ

Strada Bob 7.

Mult stimate confrate luptător pentru realizarea principiului
„CHRISTOS—REGELE—NAȚIUNEA“

Prin scrisoarea (publicată în No. 18, din 15 Iulie a Revistei „Infrățirea Românească“, din Cluj Str. Bob No. 7 — pe care tot bunul român trebuie s'o cetească, permanent, cu deosebită încredere și atenție) ce a fost adresată Dlui Prof. Univ. Rădulescu Motru, director al „Nouei Reviste Române“, dela 15 Sept. 1900, Houston Stewart Chamberlain, pe când era Ministru Plenipotențiar al Angliei, la Viena, ne povățuia:

„...Nu le dați (jidaniilor — N. R.) drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide și băgați de samă ca Evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete și mințile și inimele prin stăpânirea școlii și a producțiunii de librărie“...

Mai arată schimbările de proprietate, ce se produsese în Anglia:

„...Dar acel „un sfert la sută“ de evrei făcuse mult numai în douăzeci de ani! Industria mică era deja în parte rutinată și orișonită ori intrată în serviciul Evreilor: Cealaltă parte se lupta cu sărăcia pentru existență și putea exista numai renunțând la cinstitele tradițiuni ale părinților lor“...

Cu privire la România mai scriea:

„...Așa fiind; cum veți putea conduce corabia, tânără, necuirasată, prin toate primejdiile la liman sigur, dacă aveți pe bord de 25 ori mai mulți Evrei decât Anglia?

„Aceasta, era la 1900, pe când Anglia suporta 100.000 jidani la 39.000.000 locuitori; iar România avea circa 600.000 jidani la circa 5¹/₂ milioane locuitori (N. R.). — Căci să nu se uite că Anglia cu procentul ei de 1¹/₄₀₀ Evrei a ajuns cam la limita care-i pare permisă. Nu vă lăsați înșelați de frazele frumoase și de ipocrizia incoștientă a compatrioților mei“.

După-ce cunoaștem aceste constatări și povățuiri, ce au fost făcute cu autoritatea savantului german, de origină englez, — mai trebuie să avem în vedere și diferența de situație culturală-economică a cetățenilor englezi și a cetățenilor români,

pentru a ne putea cunoaște starea noastră de nenorocire!...

Acum... după 27 ani — numai pe baza intervenirei „Ligei Națiunilor“ considerată ca „Birou Special pentru Promovarea Intereselor Mondiale — Jidănești — fără ca vre-o picătură de „sânge jidănesc“ să fi curs pentru apărarea țării românești — în țara românească este stabilit: Toți jidani existenți (și ori-câți ar mai năvăli) se pot bucura de drepturi civile-politice; Jidani se așază cu hotărâre în proprietatea rurală; Românii... de talia dlui Ion I. C. Brătianu — ambițios-mândru-puternic (...!??...), acum, prim-ministru fiind... au fost înfrânți prin aceia-că, fără voia lor, au fost forțați să accepte, pentru alegerile recente, candidarea pe listele partidului liberal a Fildermanilor-Schtrauherilor și a altor Tzirelsohni mai evidențiați, sau mai mascați de nume false-românizate... În astfel de condiții — ne-a fost dat să se evidențieze scăderile cunoscute!!...

Acum — în anul 1927 — în al 27-lea an dela citata apreciere a lui Houston Stewart Chamberlain — în țara românească se află trei milioane jidani (constatându-se, prin recensământul dela Mai 1927, că 390.000 jidani au mai năvălit, numai, în cursul ultimei guvernări averescane) reprezentând 17% la o populație de 18 milioane locuitori; am ajuns ca, în țara românească, procentul jidaniilor, să fie de 68 ori mai mare ca acel din Anglia, unde este tot 1¹/₄₀₀ și unde se geme sub efectul otrăvei jidănești... dar la noi... nici nu se îngăduie vaetul... ne-cum să se mai înlesnească realizarea mijloacelor de auto-apărare!...

Cele trei milioane jidani aflători în țara românească, reprezentând 20% din numărul de 15.000.000 jidani existenți în lume, formează cel mai numeros și compact grup jidănesc (prin vinovata noastră toleranță) deținând forțele și rezervele economice românești, alcătuiesc pătura socială supra-pusă și au ajuns la îndrăzneala „să ne pipăie de coarne, pentru a ne lega funia“, transformându-ne în iloți ai „Statului Pa-

lestinian“, supra-pus celui român... condamnat prin sentința „Ligei Națiunilor“... ce nu poate fi considerată decât ca „Birou Special pentru Promovarea Intereselor Mondiale-Jidănești“!...

...Doamne!... Ce ne-o fi mai așteptând!??...

Totuși — ori-cât de tristă ne-ar fi actuala situație — nu vom despera! Vom îmbrățișa „sistemul cooperatist“ — în contra vicisitudinilor vremurilor — dovedit ca unicul mijloc, de bază, spre triumfare în luptă, pentru viață, pe calea economică!...

Mai întâi — chiar și în cazul celei mai vitrege guvernări — se impune și trebuie să se smulgă, din mâinile jidănești, sistemul de dominare a opiniei publice, românești, ce se practică prin gazete și chiar prin școală!... În acest scop — în fiecare capitală de județ, de urgență (chiar înainte de începerea anului școlar 1927—1928 — fără a se împiedeca în pretextul lipsei de timp — cursurile începându-se, efectiv, dela 26 Sept.) trebuie, ne-greșit, înființată câte o cooperativă românească, (fără nici-un amestec jidănesc), pentru Librărie-Tipografie-Editură, la care să se grupeze toți dascălii-librării-tipografii, români-creștini, existenți în județul respectiv.

Pe lângă inventarul librăriilor-tipografiilor românești, ce s'ar capitaliza la cooperativă, se va aduce capitalul necesar, acoperit, de dascălii și de ori-care alții dintre românii-creștini înțelegători ai marelui moment, ce va trebui să însemneze: inițiativa emancipării pe cale economică; realizarea adevăratei independențe, ce nu se mai poate câștiga și menține, numa', pe calea armelor de foc... În țara românească firul directoriu trebuie să se găsească numai în mâini românești — alt-fel; ne vom pierde... fără posibilitate de revenire!...

Sistemul aprovizionării fronturilor nici-odată, nu trebuie să fie în mâini streine!...

Capitalul ce s'ar plasa, în aceste cooperative (limitate la librărie-tipografie-editură), nu mai încapă îndoielă, va renta bine. Toate cumpărăturile creștinești făcându-se numai, dela Cooperativa Română!...

Beneficiul național, moral, va fi incomensurabil — pentru că: în sufletul tinerețelor vârstare românești se va fi imprimat și hotărât sistemul de auto-apărare în contra atacurilor date, perseverent, de către otrăvitorii so-

ciali... cunoscuți sub denumirea de „Jidani“...

Trebuie, odată, să se înțeleagă și să se știe... că principiul, de auto-apărarea noastră, cel mai corespunzător și sănătos, este: „Să nu se dea nimic la jidani și — atunci nimeni nu va mai putea fi obligat să... primească dela jidani“. **Jidanii — nu samănă, nu prășesc — deci nusunt îndreptățiți la avere!...**

Români-Creștini!... Indepliniți-vă dreptul și datoria!... Nu mai tânjiți!... Pășiti, hotărât, cu Dumnezeu, înainte... tot înainte!... Orice întârziere, mai mult, nu poate fi decât... fatală!!!!...

*

În orașul Ismail — prin inițiativa unui comitet, de acord cu dl Alex. Mihailescu, Librar din Ismail — s'a convocat o adunare generală a dascălilor și a tuturor românilor-creștini, înțelegători, pentru ca în ziua de Duminecă 28 August 1927 să se constituiască „Cooperativa Română pentru Librărie-Tipografie-Editură, din Ismail.

Această cooperativă va satisface toate cererile din județ, cu întoarcerea poștei — fiecare școală va fi servită ca și cum librăria ar fi în satul respectiv — fără a se mai pierde timp cu deplasările speciale.

În toate celelalte capitale de județ — ori-unde încă nu s'ar fi organizat astfel de cooperative — este în interesul românesc-creștin, ca Dnii Revizori Școlari, respectivi, să binevoiască a lua cele mai grabnice și energie măsurii — în special să folosească prilejul actualelor adunări de dascăli — pentru ca, fără întârziere să pună bazele cooperativei locale, pentru librărie-tipografie-editură. Statutele-Formular ale Casei Centrale a Cooperativelor pot să servească foarte bine. *La cerere, Inginerul V. I. Gheorghiu, din Ismail, Str. Comercială 1, cu întoarcerea poștei vă trimite dela noi formulare necesare pentru alcătuirea legală a cooperativei Dv.*

În fiecare județ trebuie să ființeze câte o astfel de cooperativă. ...Nu se poate pretinde ca vre-un județ din țara românească, să rămână mai în urmă.... toate energiile românești-creștine trebuind să fie solicitate, cu deplină îndreptățire, la opera de consolidare a apărării creștine....

*

Interesul general, nici odată, nu poate și nu trebuie subordonat unui interes personal!...

Egoiștii și Trădătorii, în tot-deauna,

s'au auto-expulzat din mijlocul societății civilizate!...

Numai trădătorii și ne-cunoscătorii intereselor românești-creștine pot să mai stăruiască contra subscrierilor la Cooperativele Române de Librărie-Tipografie-Editură!...

Ismail, 19 Aug. 1927.

Pt. Comitetul de Inițiativă,
Ing. V. I. Gheorghiu.

Spicuri din opera lui Hajdău.

S'au scurs 20 de ani dela moartea lui Bogdan Petriceicu-Hajdău.

Nația românească și-a exprimat cu căldură sentimentul ei de recunoștință față de marele istoric, filolog și literat, prin serbările comemorative dela Câmpina.

S'au ridicat glasuri autorizate, s'a scris prin ziare și s'a propus editarea operei lui B. P. Hajdeu. Domnul Iorga, în conferința ținută la serbările dela Câmpina, a propus să nu se tipărească întreaga operă alui Hajdău. Unele părți, cele „de puțină importanță“ zice d. Iorga, trebuie să fie lăsate afară.

Aici însă se pune întrebarea: Cari sunt acele părți din opera lui Hajdău, cari vor trebui să fie sacrificate.

Am vrea să nu fie așa, dar credem, că dl Iorga a făcut aluzie la scrierile antisemite ale dispărutului Hajdău.

Căci, Hajdău împreună cu toți bărbații mari ai veacului trecut (Alexandri, Eminescu, Conta, Ghica, Kogălniceanu, I. C. Brătianu, Costache Negri, V. Boerescu, Dr Istrate etc.) — a fost antisemit. Antisemit convins.

Căci, în jumătatea a doua a veacului trecut, trei mari probleme au agitat opinia publică românească, atrăgând atenția bărbaților mai de seamă ai vieții publice din România Mică. Era chestiunea Unirii Principatelor, chestiunea țărănească și chestiunea izraelită.

Dacă cele dintâi două s'au rezolvit favorabil pentru noi Români, ultima chestiune, cea izraelită, datorită presiunilor din afară, — s'a rezolvit în dauna neamului românesc, așa după cum pretindea Alianța Izraelită Universală reprezentată prin jidanul Crémieux.

Chestiunea aceasta, agitată zeci de ani dearândul, a atras în discuție pe toți scriitorii și bărbații de valoare ai României-mici. Acești bărbați, în acele timpuri grele, când jidovimea întreagă de pe glob ne a-

P. S. Cei-ce vor să-și complecteze documentarea, trebuie să cetească cele-ce Dl Prof. Univ. I. C. Cătușneanu, a publicat sub titlurile „Kogălniceanu în luptă cu Jidanii“ și „Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii“ — a se vedea No. 19 și No. 20 1927 a revistei „Infrățirea Românească“ dela Cluj, Str. Bob 7.

runca cele mai infame acuze de *persecuție religioasă* împotriva neamului lui Iuda — au ridicat glasul lor autorizat și prin puterea cuvântului și a scrisului lor, au arătat, că nu Jidanii sunt cei cari sufăr în țara românească, ci din contră, Români sunt persecutați, excluși sistematic dela orice activitate economică, și Jidanii sunt persecutorii.

Situația materială a țaranului român față de cea a jidanului, întăria spusele acestor bărbați și erau dovezi irefutabile pentru orice om de bună credință.

Din rândul acestor bărbați face parte și B. P. Hajdău.

Nu ura pe jidovi pentru Talmudul și harhării lor, nu-i ataca — adese foarte vehement — pentru că nu i-ar fi putut suferi din cauza înfățișării lor hidoase și respingătoare, ci, pentru că se îngrija de interesele și viața neamului său și de viitorul țării sale.

Adânc cunoscător al istoriei, B. P. Hajdău și-a dat seama, că nația jidovească constituie un permanent pericol pentru neamul românesc și pentru aceasta și-a ridicat glasul, pentru aceasta a scos mai multe broșuri, în cari tratează chestiunea jidovească.

Atunci când opinia publică apuseană era câștigată pentru plângerile jidanilor, când România era socotită ca o țară a tuturor barbariilor medievale, când nouă ni se imputa, că persecutăm pe Jidani pentru că cred în Iehova și învață Talmudul, — B. P. Hajdău se ridică împotriva acestor acuzațiuni talmudice și scoțând broșura „Istoria toleranței religioase în România“ la 1868, dovedește, că nația românească a fost cea mai tolerantă nație din Europa în toate timpurile, — în evul mediu, când în Anglia și Franța Jidanii erau jupuiți și aruncați în căldări clocoțitoare, și cu atât mai mult este tolerantă în timpurile moderne. — Dealtfel într'o carte apărută la

Paris la 1869, sub titlul „La question des israélites en Roumanie“, găsim următoarele la pag. 19: „*Indrăznim să afirmăm, fără frica de-a fi desmințiți, că după Statele-Unite ale Americii, România este astăzi, prin excelență, țara celei mai complete toleranțe religioase, singura țară asupra căreia umbra sinistră a persecuției religioase n'a planat nici când*“.

Hajdău respinge cu puternice argumente însinuările calomnioase ale Alianței Izaelite Universale și invită pe reprezentanții Apusului, să cerceze întâiu chestiunea și după aceea să-se pronunțe și să dea sentințe, căci Românul — după mărturia rabinului Benjamin de Tudela, — zicea Jidanului „frate“, „tocmai în acel secol, în care Francezii și Englezii, ce ne aruncă astăzi în obraz acuzațiunea de netoleranță religioasă, credeau că nu este destul să ia pielea Jidovului, ci mai trebuia încă ca subalternii să-i mai ia și mațele“ (Pg. 77). Ba ce e mai mult. Bandiții români ucideau pe Greci până când pe Jidani îi pândiau numai. Căci, „*Jidovul șerpuia cu umilință la picioarele celui mai tare și Românului i-se făcea milă de atâta ticăloșie*“ (Pg. 78).

Hajdău, după ce arată o serie de fapte, după ce citează o seamă de mărturisiri, jidovești chiar, pentru a dovedi că nici nu poate fi vorba de persecuție religioasă în țară la noi, — spune: „*Judece acum oricine, dacă Românii persecutau pe Evrei, sau mai bine Evreii pe Români*“ (Pg. 86).

În „*Epilogul*“ scrierii sale, Hajdău spune la pag. 91: „*Ce ne împinse a lua peana în mână este anume faptul cel ardinte a 500.000 de Jidovi, năvăliți în România cu tabere întregi, bărbați, femei, pisice și porci, curat ca imigrațiunile cele imense ale barbarilor asiatici din evul mediu, desigur nu pentru a cere dela noi o toleranță, pe care din grația cerului nici acum nimeni nu le-o mai refuză!* „*Nu este nici de cum chestiunea despre credința acestor venetici: d'ar fi ei Creștini, idolatri sau budiști, tot una!*

„*Este destul de a constata monstruoșitatea unui element cu totul străin, ce vine a se suprapune de-odată peste elementul românesc, într'o proporție atât de spăimântătoare, încât vedem astăzi un Jidov la 4 Români și suntem pe cale de a avea mâine 4 Jidovi la un Român!*

„*Statelor occidentale le dă mâna de a ne taxa pe noi de barbari, de sălbatici, de antropofagi, deoarece în Franța, în Anglia, în Germania, toată*

poporațiunea izraelită este de-abia ca o picătură semitică într'un ocean european, fără ca să mai vorbim că acolo naționalitățile sunt deja consolidate, pe când a noastră se află într'o stare fluidă, așteptând cu bătaie de inimă, ca viitorul să-i dea o formă precisă.

„*Providența osândi neamul lui Izrail a rătăci împrăștiat pe toată suprafața globului pământesc, pedepsind astfel nu atât pe el însuși, precum pe acei asupra cărora se revărsa acest potop al Palestinei.*

„*Ei bine: este oare just de a insista, ca bubă întregă să-se concentreze și să spargă pe frumosul corp al României, în loc de a se întinde în niște doze nesimțite în toate direcțiunile, dela un pol până la altul, după cum a vroit-o decretul Destinului?*“

„*Vom primi și noi atunci cu abnegațiune partea câtă ni se va cuveni nouă din suma totală a acestui biru de ospitalitate; însă nu vom consimți nici odată de a plăti numai țara noastră pentru toată lumea!*...“ (Pg. 91,92).

Hajdău își termină studiul, spunând încă odată, că nu luptă „*împotriva Talmudului, contra rabinilor și contra sinagogei*“, ci contra cămătarului, negustorului și cărciumarului jidan.

*

Intâmplarea a făcut ca să dăm și peste o altă broșură alui Hajdău, datând dela 1866, sub titlul: „*Industria Națională, industria străină și industria ovreiască față cu principiul concurenței*“.

Din această broșură ne mărginim să reproducem unele părți, numai. La pag. 30, Hajdău spune: „*Ceea ce-i deosebește de toate neamurile, făcându-i una din cauzele dezordinii economice a țărilor, în inima cărora se furizează, este hidoasa cununie a trei calități negative:*

1. *Tendența de a câștiga fără muncă;*

2. *Lipsa simțului de demnitate;*

3. *Vrășmășia contra tuturor popoarelor.*

I. „*Din toate popoarele europene, numai Ovreei ne prezintă spectacolul unui neam întreg de zarafi și de prăvăliși.*

Ei mai nu muncesc.

Ei mai nu produc.

Dar ei câștigă.

„*...din îndată ce Iudaismul se strecoară într'o națiune... țara se metamorfează în următorul tablou:*

Pe planul I:

Cei mulți — leneși;
Cei leneși — bogați;
Cei bogați — Ovreei.

Pe planul II:

Cei puțini — muncitori;
Cei muncitori — săraci;
Cei săraci — creștini!

— — — — — (pag. 32).

II. La pag. 33, Hajdău spune:

„*Numai Ovreeilor e necunoscută rușinea, gingașa oglindă a simțului de demnitate*“.

La acest loc, credem nimerit a reproduce următorul pasagiu din „*La question des israélites en Roumanie*“: „*Obișnuiți a se supune întotdeauna și nici când să poruncească, ei au sfârșit prin a pierde în mare parte acest sentiment al demnității personale care inspiră curajul, așa fel încât lașitatea a devenit astăzi aproape un semn caracteristic al rasei lor*“ (Pg. 11.)

Trecând mai departe, Hajdău spune:

„*Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul introduce fraudă în toate: Rachiul e otrăvit, măsura e falsă, marfa e putredă...*

„*Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul se îngrășe în specule, oprite de legislator sau desaprobat de conștiința popoarelor: uzură, contrabandă, prostituțiune...*

„*Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul împrăștie în juru-i sămânța corupțiunii: bancrută, șpionaj, mită...*

„*Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul se usucă în sgârcenie și mucezește în murdărie!*

„*Și-apoi, administrațiunile, chiar cele mai bune, sunt neputincioase contra perfidiei iudaice, căci legile pot pedepsi pe unii indivizi criminali, dar crima unui popor niciodată.* (Pg. 33).

III. „*Numai Jidanul nu se face patriot! Numai Jidanul nu-și uită sângele! Numai Jidanul repetă în toate locurile, invocând numele lui Dzeu, ingrata rugăciune synagogală: „la anul viitor d'ași fi în Ierusalim!“ — socotind țara, din pânea căreia se hrănește, ca o simplă stațiune de călătorie, unde se oprește pe o zi sau două, până ce despoaie pe inocenta gazdă și apoi își urmează înainte drumul, vânând după o pradă mai ne'ncepută!*... (Pg. 34).

Acestea sunt cuvintele pe cari le-a spus Hajdău la 1866, acum 61 de ani. Și Hajdău n'a făcut antisemitism pentru ca prin aceasta să-și

acă reclamă, să cucerească situații. Hajdău, cunosător al istoriei, era convins că neamul jidovesc este un pericol serios pentru România și pentru aceasta a făcut el *antisemitism*.

Cei 20 de ani, cari s'au scurs dela moartea lui, n'au fost în stare s'arunce uitarea peste scrisul lui și generații de generații vor sorbi adevă-

rul operei sale adăpându-se continuu ca dintr'o fântână plină de viață. Căci el, împreună cu ceilalți scriitori ai veacului trecut, n'a fost un profitor al situației, ci creatorul situației. Prin scrisul lor, au dat alarma, și chestiunea jidovească va rămânea veșnic deschisă.

Iș. Gligorescu.

urmare și o firească complectare a celor de atunci înfăptuite, — prin lucrări nouă în ordinea tehnicii și a muncii intensive în domeniul progresului real al pulsului vremii.

Planurile unor uriașe lucrări în curs pentru sudul Italiei și regiuni încă ne exploatare — concepute cu sute de ani în urmă de Dogii Veneției, au fost reluate în studii și în deaproape cercetare de consiliu de iscusiți ingineri și maestri arhitecți sub directiva și presiunea Ducelui.

Și ceia ce secolii de arândul a apărut ca o imposibilitate materială, s'a pus în executare sub mâna de fer, a gigantului orânduitor de legi și de muncă constructivă.

Orașe și drumuri ș'au reînnoit, isvoare noi de energie mecanică și-au ramificat și înmulțit rețelele pe întregul sol a Italiei. Instituțiuni în materie financiară, organizații bancare și asociațiuni naționale de sindicalism muncitoresc, manuali agricoli și industriali, mănunchiuri de intelectuali în sfera sanctuarelor de științe și al funcționarismului organizat și de Stat, comerțul intensificat în proporții uimitoare, toate acestea la olaltă și-au legat firul de activitate — într'o desăvârșită unitate ca într'un uriaș lanț, ale cărui inele se mențin și se întretac.

Aceste diverse profesii de natură vie și de productivitate economică în vastul laborator al muncii neîncetate și oneste — înlăturând lenevia și vagabondajul — cu tot concertul de viții — și luxuriante nulități, concură la prosperitatea Italiei mândre și cu aceasta paralel și înviorător la progresul real al umanității și al vrednicei civilizații creștine.

O adevărată revoluție, a celei mai superioare și tainice laturi a sufletului ce înduioșează și ridică pe om, înfrățind simțămintele.

O armonie ce tinde în a umaniza spiritul, spre a covârși prin forța lăuntrică oscilațiile luptei pentru adevăr și dreptate în cruda realitate a vieții.

O imensă estindere a bunului sufletesc ce să confundă în totalitate cu genul propriu al națiunii și al spiritului ordonat și gata de sacrificii pentru interesul superior al patriei.

Șeful și autorul fascismului italian, ca și prețioșii săi colaboratori nu văd în doctrina luptei ce o duc decât un ideal.

Idealul plin de credință și de avânt al tineretului italian și al spiritului lor revoltat cu toată puterea

Acțiunea fascistă în guvernare.

Cu uimitoare precizie și neîntreuptă însuflețire, distinsul bărbat politic al frumoasei Italiei, își desfășoară fără răgaz, vastul program de muncă, în definiția doctrinară a fascismului.

Ca un regulator al spiritului practic, premierul Benito Mussolini, atrage în jur energii viabile, apărând cu îndârjire noțiunea de patrie și respectul religiunii în forma de Stat — *celei nouă corporativă* — către care se îndreaptă toate puterile unite ale nației.

Și în grija ce o exercită pentru treburile obștești, ridică concepția politică a responsabilității până la misiunea apostolică a *artei de a guverna*.

Înainte marșului spre Roma, înțeles de cineva ce voește să facă, răspunde hotărât: *Să guvernăm*.

Și mai târziu când intră în acțiune declară:

„A governa este o teribilă nevoie“.

„Acela care guvernă este supus ca și unei ciocănituri zilnice, dela primele clipe ale dimineții, până târziu, în noaptea“.

„Acela care guvernă simte bătând în inima sa, inima unui popor“.

Astfel a înțeles și înțelege, însemnătatea conducerii șeful guvernului italian, care își asumă înspăimântătoare răspunderi față de viitor și de poporul frate.

„O mișcare de grandoare istorică, nu rezultă din o adunare de numere ci este creată prin o voință“, sfârșește elocvent temutul bărbat, în discursul rostit cu prilejul congresului dela Roma, ținut către toți primarii municipiilor din Italia.

O mărturisă cinstită și senină, că prin curajul și voința unui neam, care știa să-l urmeze în clipa prielnică a putut încheia o mișcare națională și a brăzdat în mod genial — prin stăruință și directivă luminată, palonarea punctelor de orientare, în spre un grandios destin și strălucit viitor al țării sale întregite.

Și după o experimentare în câmpul de rigidă activitate, putea privi cu o satisfacție adâncă, la un crez și un început în structura socială, la o eră de premenire suflească sub flămurile drapelului fascist „*suverană creație politică a lui — Benito Mussolini*“.

Marșul spre Roma și formarea guvernului *Mussolini* — va rămâne, scrie francezul Eugen Marsan, în mod hotărât — în istoria lumii, ca un Capo de operă al artei politice“.

Premierul Italian, fără îndoială rămâne și în această acțiune, unicul și *Rara Avis*, un organizator neîntrecut care și-a atras dela început admirația și dragostea poporului.

Din prima clipă, a fost înconjurat cu entuziasm și fără șovăire de un tineret intelectual cu elan de jertfă și dornic de muncă. A fost urmat în luptă cu dragă inimă și voie bună.

Fu sprijinit în regenerarea patriei în mod ferm, de cei mai aleși fii din aristocrația înțelegerii, de cei mai idealști și neclintiti ostași ai naționalismului curat italian.

La chemarea sa, a alergat cu tot sufletul întreagă studențimea universitară italiană, și toți acei credincioși soldați din elita intelectuală, cari în tranșee simțiseră amarul crudului război și se înfrățiseră în suferința luptei, contra dușmanului secular pentru restabilirea naturalelor frunțării și întărirea mării Italiei.

Vraja și puterea fascismului italian residă în profunzimea sufletului național, în vioiciunea și în disciplina morală, în propria individualitate, în crezul măreț al tradiției romane și al patriotismului de sacră comuniune, în iubirea de țară, Rege și de neam și ca o apoteoză a încoronării și în frumusețea ideală a cultului religiunii creștine.

Fascismul e aidoma reflectul marilor evenimente din trecut ce au determinat anume epoci în viața popoarelor, asemuit în genere, cu renașterea evului de mijloc italian. O

unui materialism sufocant.

Și o socot aceasta, intuitiv și de profundis — ca o nouă religione a timpului, aportul adus ceas de ceas în patrimoniul muncii sociale și a aspirațiilor nației de către fascele reunite într'o legătură strânsă de sentimente.

Activitate fecundă a fascelor împărățite pretutindeni, unde o inimă de italian bate, fie pe pământul strămoșesc, fie aiurea în lumea largă, nu reprezintă decât un tot „Fascismul” — aspru și însufletitor catichism. O stâncă granitică peste care valurile internaționalismului roșu cu tovarășile asociațiuni francmasonice nu pot trece.

Ca într'un temptu de reculegere al sufletului național — Fascismul — prin curate închinări aduce prima de recunoștință și venerație eroilor patriei — cult străvechi și într'un imn de slavă, înalță în rugi inimile lor smerite dar viteje, creștinismului evanghelic, isvor al moralității și iubirei de oameni.

Și după cum zice istoricul știin-

țific al fascismului — *Vietro Gorgolini*:

„Fascismul deschide drumul tuturor progreselor, tuturor inițiativelor, tuturor formelor celor mai echitabile, tuturor inteligențelor ierarhizate, talentelor și caracterelor“.

„El a împedecat de a se smulge din inimi tot ceea ce în curs de secol a făcut gloria Italiei. El a păstrat cele trei culori pe cari generații eroice le-au purtat pe câmpurile noastre de bătălie“.

Cu certitudine deci, o glorie nepéritoare care reînvie prezentul și se ridică ca un nesfârșit val de lumină, dintr-un trecut de veacuri al mărețului popor, ce stăpâni lumea antică.

Și taina unor asemeni inspirațiuni și revelații de înalte chemări civice și orânduiri sociale — în domeniul națiunii, — nu se putea plămădi decât în sânul unei civilizațiuni milenare „în Italia pământului clasic al libertăților“ — în Italia de azi regină și îndrumătoare de popoare.

Craiova, 1927.

Tudor Ionescu.

Buruiana a năpădit ogorul.

— Pentru Dl. Ministru al sănătății —

— Dacă ar citi toată lumea Monitorul oficial, ar rămâne încântată ce de doctori fabrică universitățile noastre și deci cum se va transforma în chip miraculos igiena și toată starea sanitară la noi. Aceste anunțuri, dacă în prima lor parte, adevărat dar dumnezeesc pentru noi, a doua parte de sigur că va schimba încreștirea de veselie din colțul gurei, pe o strămbătură de scârbă și dispreț citind că acești doctori, ce și-au susținut cu succes teza de doctorat, se numesc Ițic sin Aron, Naftule Goldemberg, Ghidale Ițicovici, etc, etc. și tocmai la urmă de tot, căutând prin nesfârșita înșiruire de nume, dai și peste unul ce-l cheamă „Vasile“; satisfăcut oarecum, că după atâtea nume usturoiate și de departe mirositoare a petrol nerafinat găsești și unul neaoș românesc, te grăbești să-i citești întreg numele trimițându-i în gând, de departe o felicitare frățească, — când colo, pe când cititorul își făcea aceste iluzii, fiind mândru oarecum că trăind în țară românească, universitățile românești mai scot din când în când și câte un doctor pă-

mântean, ce să vadă, crudă desiluzie, pe Vasile al lui îl chema și Davidsohn.

Restul vă închipuiți... a aruncat cu amărăciune Monitorul oficial, departe... de el.

Gânduri negre, gânduri de îngrijorare pentru viitorul acestui neam viguros, plin de sevă, dar năpădit de buruiana jidovească, [au început să-i năpădească mintea...

Se gândea cu groază la satele noastre sărăcăcioase bănuite de diferite molime, ce așteaptă ca un dar dumnezeesc să le calce și lor pragul un „doctor“... În fine îl vor avea. Se va prezenta Davidovitz, Jacobsohn, Ițicovici, cu pantalonii cârpiți, ghetele scâlciate și lacom de arginți, să aducă lumină și să combată molimele bietului sat uitat până atunci de Dzeu și de oameni.

Poporul în suferință, desigur îl va primi cu brațele deschise, ca pe un trimis alui Dzeu, crezând că cu sosirea „doftorului“ vor scăpa de toate relele, molimele vor dispărea ca prin minune....

Doctorașul circumcis este chemat în adevăr pe la diferiți locuitori, unde unuia îi este bolnav copilul, altuia nevasta, altuia un bătrân;

unuia îi dă sare amară, altuia chinină, aspirină, ca orice doctor la început, care acolo unde nu poate pricepe adevărata boală, scapă de pacient prescriindu-i o chinină sau o aspirină. Natural, toate acestea, doctorașul nostru le dă cu dărnicie, căci nu-i dela el ci din dispensarul statului, prevăzut cu tot felul de medicamente, strict necesar de prim ajutor.

Și astfel doctorașul, odată infipt în inima satului, își inaugurează cariera chemat fiind toată ziua pe la pacienți. Stă și se miră el, cum de-a auzit că sunt „dija“ doctori pe la orașe mari, cari n'au clientelă și el, să nu fie de ochi, într'un prăpădit de sat are atât de lucru, încât nu poate dovedi.

Și odată cu acest gând îi vine și un altul; dacă soarta l'a avantajat așa de mult pe el — demn urmaș al lui Iuda — de ce el să nu profite. De ce să dea el consultații gratuite lui badea Dumitrache, când și așa omul i-ar da cât i-ar da, numai să-și vadă băiatul sculat din pat; și apoi ce păcat ar face el dija, la urma-urmei, dacă ar lua dela un „goi“. — Dar medicamentele din dispensar, oi vei, ce mai comoară nesecată; pe el nu-l costă nimic, sunt date de stat, însă această n'o știe și badea Gheorghe... Și uite-l pe doctorașul perciunat și cu „pruvulie“ gata.

Clientelă are berechet și ce de mai boli inventate, cum n'au mai auzit bieții oameni neam de neamul lor

Intr'o zi se prezintă la el, un biet pădurar cu soția bolnavă... Perciunatul examinează, întoarce pacienta și pe-o parte și pe alta și la urmă, foarte grav, declară că este condamnată să moară, de oarece are cancer, însă, dacă vrea să cheltuiască s'o ducă la București....

Mai era vorba, ce n'ar fi făcut bietul om ca să-și salveze soția — mamă a 4—5 copii — care după „doftorul“ satului, era condamnată la moarte — caută iute căruța și pornește-o, în culmea desperării, către București. În acest timp, doctorul nostru foarte radios într'un cerc de prieteni, declară, frecându-și mâinile ca după un gheșeft reușit, că astăzi dija a descoperit un caz extraordinar de cancer....

Trec cinci, șase zile și întâlnesc pe pădurar ce se întorcea cu soția sănătoasă tun și'l întreb de rezultat: „Apoi, zise el, mi-au spus doctorii mari de acolo, să-l scuip în ochi pe al nostru, căci nu știe nici cât o babă descântătoare“. — A plecat

murmurând și în mintea mea s'au format aceleași reflecții triste pe care le am ori de câte ori citesc câte o pagină întreagă de asemeni doctori. — Acesta-i un caz izolat numai, fără a mai vorbi de numeroase alte năzbâții de necrezut.

Așa, doctorii în credința lui Iuda nu știu ce este secret profesional. — Am văzut un biet învățător pe care nenorocirea l'a adus în cura unui astfel de doctor și pe care a doua zi îl știa tot satul unde era dascăl, ce fel de boală avea — bine înțeles imaginată de zelosul doctoraș.

Totuși el își face afacerile; în „pruvulie“ — dispensarul Statului de unde trebuie să se împartă medicamente absolut gratis — are slavă Dlui, marfă de „vunzare“ berechet — căci i se trimite regulat dela centru marfă nouă în urma rapoartelor sale.

După o lună își schimbă pantalonii cărpiți pe o pereche de haine ultimul jurnal, și ghețele scâlciate pe o pereche de pantofi lac. — Și de ce n'ar purta omul, când are de unde. — Se duce la badea Ion, pe copil îl doare capul, îi dă o chinină și el deja a făcut o afacere de una sută lei. — Il mai cheamă și badea Costache, uite altă sută și așa se fac afaceri. — Nimeni nu vede, nimeni n'aude, nimeni nu suflă nici un cuvânt el e mulțumit, marfă are berechet și comerțul saltă mulțumitor; numai molimele din sat, contrar așteptărilor nenorociților locuitori, nu se mai termină, ba din

contră pare că cresc, mereu, căci ce e prost doctorul să-și astupe singur izvorul nesecat.

Iată ce-ar trebui să știe cei mari, dela centru, unde se învârt atâți inspecitori ce primesc numai diurne și lefuri grase. Către ei ni se îndreaptă gândul în ceasul a 12-lea când deabia mai răsufăm. — Nu e nevoie să dau nume și localități, ci e nevoie numai de bunăvoința Dlor, de dorul acestor Dni inspecitori și cărmuitori de a-și vedea neamul din care s'au ridicat, sănătos și viguros nu ca acum pe mâna unor perciunați — doctori ce le exploatează neștiința și suferința în chipul cel mai neomenos, căci așa le impune talmudul.

Zic, dacă au acest dor de bine pentru neamul românesc, să roșiască atunci când încasează acele diurne grase stând degeaba, și să se hotărască așa într'o bună zi și luând trenul așa la întâmplare să descindă în ori care sătuleț, unde în special e un doctor jidan și se va convinge de cele spuse în aceste rânduri. — Zic, încă odată, nu e nevoie de nume și localități, s'o i-a așa la nimerite, buruiana și-a întins rădăcinele pretutindeni și vor găsi asemenea speculatori ai suferințelor omenesti.

În special aceste rânduri se adresează Dlui Ministru al sănătății publice un om capabil, integru și care de sigur se interesează mult de soarta acestui neam.

Noi așteptăm, nu fără încredere însă.

GH. PRUTEANU.

DIN ȚARA MOTILOR

Din mișeliile Jidanilor.

— Datorii pe băutura la Jidani, și alte înșelătorii jidovești —

I.

O mare bucurie au simțit locuitorii satelor din jurul muntelui „Vlădeasa“ în toamna anului 1918, când au putut răsufli liniștiți, nerămânându-le printre ei nici un jidan.

Bucuria aceasta n'a fost de lungă durată, deoarece o parte din jidani s'au reîntors pe satele de unde au fost huiduiți, iar o parte s'au stabilit în târgușorul Huedin, comună mare ungurească, care e centrul satelor românești dela munte și care, azi a devenit o adevărată *pepinerie jidovească*. (Aici, au cea mai înaltă școală a lor din țară, ba vin studenți de ai lor și din străinătate, de-și completează studiile).

În acest târgușor s'au pus jidanii noștri pe muncă, au mai deschis încă câteva mari depozite de spirt

pe lângă cele existente, apoi în satele în care n'au fost jidani, au prins în mrejele lor câte un nenorocit de cârciumar român, căruia au început a-i da beuturi pe datorie, dându-i mereu fără să-i ceară nici un bănuț, până i-au dat de câteva zeci de mii de lei.

Nenorociții de cârciumari la rândul lor văzând cât de ușor se primește beutura dela marile depozite, au vândut și ei sătenilor tot pe datorie fără să le mai pomenească de plată.

Jidanii depozitari, văzând că și-au ajuns scopul, căci cârciumarilor li-e imposibil să-și plătească datoriile pentru beuturi, i-au somat să-și achite datoriile și deoarece le era imposibil, au fost dați în judecată. De

aici au început apoi zile amare, atât pentru cârciumari, cât și pentru consumatori. Cârciumarii la rândul lor și-au somat clienții să le plătească din cont. Din cauza crizei financiare ce domnește în general, le-a fost imposibil să plătească. A început adevărata ruină pe sate. La mulți cârciumari toată bruma de avere ce au avut, e cuprinsă la Cartea funduară pe numele cutărui „Șloim“ din Huedin.

Tot asemenea li s'au întâmplat și consumatorilor. Cârciumarii strânsi cu ușa de depozitarii de spirt, au strâns și ei pe clienții lor. Cunoscut cazuri unde țărani datorează cu 4—6000 lei, numai pentru beutura pentru care sunt dați în judecată. Apoi ca să vedeți urmările judecății pentru datoriile din beutura, e destul să amintesc, că un țaran a plătit, ieri Dlui Dr. Colesar avocat în Huedin suma de Lei 9857, spese de proces, în urma cumpărării de rachiu pe datorie.

Reprezentanții națiunii au datoria să-și ridice glasul lor în Parlamentul țării, să ceară cum au cerut deputații din Germania, o lege prin care să se oprească achitarea datoriilor provocate din consumarea beuturilor spirituoase.

I. Tot în târgușorul Huedin vama comunală a fost arândată, după cum era și firesc, la jidani... Consiliul comunal a întocmit un tarif fix, după care să se incasseze vama, însă ei din prima zi, s'au abătut dela acel tarif.

A fost stabilit pentru :

1 vită mare	2 lei.	Ei au încasat	4 lei
1 car cu lemne	3	"	10 "
1 oaie	0.50	"	1 "
1 buc. lână	0.50	"	2 "
1 găină	0.25	"	1 "

și așa mai departe, până ce vrednicul primar din Mănăstireni, dl *George Ghiță* a observat obrăznicia vămașilor perciunați, contra cărora a făcut cuvenitul denunț, pe care l'a înaintat Consiliului comunal, care a luat măsurile cuvenite, așa că la târgul de țară ce s'a ținut în susnumita comună, în zilele de 1 și 2 August a. c. s'a încasat de către toți vămașii numai taxele regulate. Noi însă nu ne mulțumim numai cu atât: cerem celor în drept să înceapă contra susnumiților jidani o anchetă, să se stabilească de când încasează taxe ilegale, iar taxele ce le-au încasat mai mult, să fie obligați a le restitui comunei, iar comuna la rândul ei, să le verse în fondul școlar al comunei, de unde să se ajute în special Școala de Arte și Meserii. — care se luptă cu cele mai mari greu-

tăți și care școală e absolut necesară jurului acestuia. Aceste sume s'ar ridica la câteva sute de mii lei. Într-o singură zi de târg se spune, că s'au incasat, diferența taxelor ilegale, peste suma de zece mii lei.

Din cele de mai sus se vede limpede cum „Fii poporului ales“ se răsbună mai ales pe acei „goimi“ din Munții Apuseni, cari au voit să scape de ei la toate ocaziile, în-

cepând de pe timpul lui Horia, până în zilele noastre.

De aceea, toți bunii români, să examineze toate afacerile acestor hienne nesătule, fiindcă prea puține afaceri curate fac. Iar acei români cari știu fărâdelegile lor și nu le dau în vileag, sau umblă de le mușmalizează, acei români nu sunt vrednici de numele ce-l poartă.

Ioan Potra.

Din ticăloșiile poliției românești.

— Perciunații reîncep... —

Scena se petrece la Băile Ocna-Sibiului, în seara zilei de 23 Iulie a. crt., în grădina Negulescu.

Țaaall.. Țaaall.. Plata, iu dija vreau să plec.

— Gălăgiosul, un jidan cu numele de Volian (Nornea) gazetar la „Lupta“, prototip din neamul lui Izrael, cu nasul încovoiat, cu figura hidoasă, înconjurat de balabusta-i cât o balenă și o numeroasă familie: ziua se lefăește, sfidător, prin parcul băilor, iar seara înșală buna credință a șef chelnerului Ștefan Șloser dela restaurantul Negulescu, unde ia masa de obicei.

— 2 ori creer panè, două țuici... Aveți, mă rog, și o paramură de pește! Iu, ce ești nebun?

— Mă rog, aveți!

Segălică cel mic, având mâncări la limbă, nu se poate stăpâni:

— Tatilii, papaa!.. iu dija am mâncat și pești mici...

— ?!..

— Ei, dacă este așa eu n'am comandat, dar plătesc.

Când a fost vorba să plătească o jumătate Kgr. cu vin și un sifon mare, a spus un sifon mic.

Aveți un sifon mare, îi răspunde șef chelnerul.

— Da ce, trăbue să spun eu tot, tu nu vezi ce a fost, chiorule, că acuma îți cârpesc una!

Șef chelnerul, jicnit, a insistat ca jidanul să' repete cuvintele de insultă, dar el temându-se de urmări, a căutat să devieze dela subiect.

Atunci, șef chelnerul pierzându-și calmitatea a replicat: Ce crezi că mi-e frică de un jidan? Imediat te dau afară! În fiecare zi m'ai înșelat cu cât 20—30 lei la o masă; eu trebuia să fi venit cu un milion aici dacă fiecare ar face la fel!

— Ce iu dija sunt hoț? Am să aduc poliția, să te învăț eu!..

La o altă masă o jidancă s'a ridicat să-i ia apărarea jidanului, începând să „pledze“ în gura mare.

Intre timp jidanul, neținând seama

de publicul consumator, a început să verse niște cuvinte murdare, imposibil de reprodus, aplicând o lovitură de baston șef chelnerului, care luând un scaun din apropiere a căutat să se apere.

Profitând de învălășeala produsă, jidanca cea cu „apărarea“ s'a făcut nevăzută, lăsând pe șef chelnerul în pagubă de 100—200 lei, costul consumației din seara aceea.

Intervenind patronul, scandalul s'a terminat pentru moment. Jidanul însă s'a dus pe terasa restaurantului Băilor Statului și așezându-se la masă cu dl Bucholtzer, șeful poliției locale, a făcut caz și-a convins să-și trimită agenții ca să ridice pe șef chelnerul, Ștefan Șloser.

Comisarul Morariu și comandantul de sergenți, Droc, au plecat la moment să execute ordinul.

Cei doi agenți ai forței publice, odată ajunși în grădina Negulescu, au căutat să ridice cu forța pe nevinovatul șef chelner.

Atunci însă s'a produs un incident neașteptat: publicul românesc pătruns de sentimentul dreptății și cu sentimentul național nealterat, profund jicnit de cele petrecute și văzând desnodământul incidentului cu jidanul, a reacționat protestând în unanimitate contra ridicării cu forța a șef chelnerului.

Agenții forței publice s'au retras, raportând cazul, iar a doua zi polițaiul Bucholtzer a citat în cabinetul său pe șef chelnerul, Ștefan Șloser pentru a-i dresa acte.

Iată unde am ajuns după cartelul electoral al jidanilor lui Dr. Filderman!

Până când acești paraziți vor stoarce vlagă acestui popor blând și îndelung-răbdător?

Români, uniți-vă și România Mare va fi a românilor și va deveni tare și temută, atunci când fiecare bun român va avea ca deviză: Hristos, Regele, Națiunea!

Amos Moga

student în științe de Stat

Alegerile comunale. Alegerile comunale din anul acesta nu fac decât să ne arate odată mai mult, că orașele țării sunt complect înăbușite de elementul jidovesc, suprapus celui, românesc. Pretutindenii, în orașele Basarabiei, Bucovinei și Moldovei, consiliile comunale sunt împetrișite cu nume, cari se termină în „berg“, „vici“, „stein“ și „man“.

Redăm mai jos exemple pentru ilustrarea spuselor noastre. Astfel, la Buhuși, liberalii nu și-au uitat de jidani nici cu ocazia acestor alegeri comunale. Iată numele prea cinstiților consilieri jidani! *Gramuh*, *ra-binul Roller*, *C. Haimson* și *Herman Kohn*. Restul de 7 membrii, sunt români. Numele lor nu interesează pe nimeni.

Alt caz. În vederea alegerilor comunale din Cernăuți, liberalii au încheiat iarăș pact cu „gunoiul pământului“, cum le spunea un cunoscut scriitor jidanilor și au format „blocul cetățenesc“.

În urma alegerilor, făcute la 4 Septembrie, lista național-țărănistă a întrunit 585 voturi, lista socialistă 3608, iar lista liberală! (blocul cetățenesc) 4281 voturi.

În urma acestui rezultat, lista liberală a primit 24 locuri în consiliu, iar cea socialistă 6 locuri.

Iată lista „blocului cetățenesc“ dela Cernăuți:

Brandmand Arnold, Dr Kohbruss Alfred, Dr Wender Neuman, Dr Leboton Alois, Dr Schnee Iacob, Dr Lang Franz, Dr Gläsner Alfred, Dr Menczer Markus, Tress Petor, Kupzanko Alexandro, Weber Iuliu, Schwab Friederich, Grill Elias, Dr Bubel Iacob, Roll Aron, Sidak Jozsef, Kosniski Franz Xaver, Mesehel Hermann, Gutherz Emil, Ienker, Rudolf Friedrich, Schäfer Beno, Jellinek Adalbert, Hnida Hnidenicz Onufrei, Gasperski Ladislaus și Gerbel Maximilian.

Aceștia sunt candidații pentru consiliul comunal din Cernăuți, aceștia sunt aleșii capitalei Bucovinei.

Numele jidoviților ni este scârbă să-l reproducem și nu merită decât deplinul dispreț al oricărui Român conștient.

Guvernul liberal pe lângă introducerea în parlament a celor 8 reprezentanți ai jidovimei, și-a încărcat încă odată sufletul său negru, dând orașelor țării o administrație emina-mente străină. Din acest consiliu, compus „din toate îneamurile“, cum spunea ziarul liberal, lipsesc Țiganii. Aceștia oare nu sunt cetățeni ca și Jidanii? Să ne răspundă cei vizați!

*